

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சங்கராபூஜ்ய பகவத்பாத

ஆசாரியசுவாமிகளவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீவேதாந்த சித்தாந்தசார

சங்கிரகம்.

இது

பழைய ஏட்டுப் பிரதிப்படி

திருவண்ணாமலை, ஈசானியமடம்

சதானந்தசுவாமிகளால்

சென்னை,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சச்சிதானந்த அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[விலை

1909.

அனா 8]

Copy - Right Registered.

உ

சிவமயம்.

பி னை ழி தி ரு த் த ம்.

பக்கம்.	பிழை.	தீருத்தம்.	வரி.
1	ராமன்	ராமன்	15
8	காமந்த	காமாந்த	18
15	கதுவு	கதவு	11
19	சுந்திப்பதெ	சுந்திப்பதே	6
21	எதில்	எதிலெதில்	28
26	போல	போலத்	16
27	விர்த்தி	விருத்தி	4
29	தால்.	தால்,	29
34	வேறுடன்	வேருடன்	2
35	சீக்கிர	சீக்கிரம்	19
36	களு	களும்	17
37	சம்சரா	சம்சார	11
39	நடிங்கி	நடுங்கி	21
39	கதியாற்	காதியாற்	24
40	பிரபிர	பிர	12
42	யிலலை	யில்லை	13
45	நசனாயுஞ்	னாயுஞ்	16
46	ஆநேக	அநேக	4
47	மாகா	மகா	15
49	கர்தா	கர்த்தா	29

பக்கம்.	பிழை.	திருத்தம்.	வரி.
53	பாபமாய்	பாபமாய	27
56	தெரிந்துக்	தெரிந்து	13
64	ஆத்மானிவி	ஆத்மாவினி	12
68	யுண்டு	யுண்டு	20
71	வேதந்த	வேதாந்த	1
90	யிச்ச	யிச்ச	27
91	யிருக்கிறன	யிருக்கின்றன	17
92	சந்திரனாகத்	சந்திரனாக	4
93	அக்தே	அஃதே	15
97	சமனா	சமானா	15
108	சம்தம	சம்மத	24
110	அடிக்கிக	அடிக்கடி	14
111	சன்மரத்திர	சன்மாத்திர	18
112	வவன்	வாவன்	23
122	ளிவ்ட	ளிவ்விட	12
123	தேற்றம்	தோற்றம்	24
126	யென்று	என்று	32

கணபதி துணை.

சிவமயம்.

வேதாந்த சித்தாந்தராய

சங்கிரகம்.

கடவுள்வணக்கம்.

சிவசிதா நந்தரூப தேசிக முர்த்தியான
வெவருடை வணக்கத்தாலே பெங்குமா யின்பமான
பவமறு ஞானமுண்டாம் பரமமே லானவந்த
வெவடையில் கோவிந்தாசா னுயர்பதம் வணங்கினே
[மால். 1]

வாக்கொடு மனதிற்கெட்டா வகிலவா தாரமாகிப்
பேரக்கறு கண்டமின்றாய்ப் பொலியின்பமாகிச்சத்தாய்
பார்க்குநல் லறிவதாகும் பரமவான் மாவெயென்று
நீக்கமி லிட்டசித்தி நிமித்தமா சரிக்கின்றேமால். 2

எவ்வினை பற்றதான தெழிற்றவ முடையபோர்க்குந்
நவ்வுமுந் தடைகடம்மை பெளிதினிற் றவிர்க்கலா குந்
செவ்விய கருணைவாழச் சிறந்தநற் றுனமான
வவ்விநாய கனதம்போரு கங்களை யருச்சிப்பாமே. 3

அருந்த மாமத னாலுமத் துவிதமாய்ச் சுகமாய்
வருந்து மாதவி தத்திலக் கணத்தினு மாறும்
திருந்த வான்ம ராமன்றனைத் தேசிக வடிவா
மொருத்த னும்பர சிவன்றனை யுளத்தினுள் குதுமே.

2 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

புத்திமான்களான முழுட்சுக்களுக்கு அனாயாசமாகப் பிரஹ்மஞான முண்டாவதி நிமித்தம் வேதாந்த சாஸ்திர சித்தாந்த சாரசங்கிரக மென்னும் இந்தக் கிரந்தம் புகலப்படுகின்றது. சாஸ்திரத்திற்கு யாதொன்று காரணமாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அவ்வனுபந்த சதுட்டயமானது, இந்நூல் சாஸ்திரத்தை அனுசரித் துளதாதலின், இவண் கூறப்படும்.

அதிகாரி, விடயம், சம்பந்தம், பிரயோசனம் எனப் பெயர்வாய்ந்த நான்கு அனுபந்தங்களையும் நூலினாரம்பப் பயனென நுவல்வர்.

(1.) நன்றாக நான்கு சாதனங்களோடு கூடினவனும், யுக்திகளிற் சமர்த்தனும், ஞாபகசக்தி யுள்ளவனும், வித்துவானு மாயபுருடன் இந்நூலில் அதிகாரி என்று நுதலப்படுவன்.

(2.) எந்த வத்துவின் கண் சகல வேதாந்தங்களுக்குஞ் சமன்வயங் காணப்படுகின்றதோ, ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய ரூபமான அந்தச் சுத்தசைதன்யமே விடயமென விளம்பப்படும்.

(3.) ஜீவப்பிரஹ்மைக்கிய ரூபமான சைதன்யத்திற்கும் உபநிடதமான பிரமாணத்திற்கும் போத்ய போதக பாவ சம்பந்த முண்டென்று முதியோர் மொழிவர்.

(4.) எதனாற் சகலசம்சார பந்தத்தினின்றும் உடனே விடுபடுவானோ அந்த ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய ஞானத்தையே பிரயோசனமெனப் பகர்வர். பலரூபமான பிரயோசனமே பிரவிருத்திக்குக் காரணமாம். மூடனும் பயன்கருதாது ஒருகாரியத்திற் புகுதான்.

புத்தி சாலியான எப்புருடனுக்குச் சாதனங்கள்
பூரணமா யிருக்கின்றனவோ அப்புருடனுக்குத் தான்
இந்த ஆன்மஞானம் சித்திக்கும். அதிற் சிறிது குறை
யினும் இது சித்தியாது. எச்சாதனங்க ளிருப்பின்
முத்தி சித்திக்குமோ, எவை யில்லாவிடிற் சித்தி
யாதோ, அச்சாதனங்கள் நான்குனப் பரம இருடிகள்
கூறுவதே பிரமாணம். நித்தியா நித்திய வத்துவிவே
கம், இகா முத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதி
சட்க சம்பத்தி, முமுட்சுத்துவம் என நான்கிற்கும்
முறையே பெயராம்.

(i.) பிரஹ்மம் ஒன்றே நித்யம்; மற்றையவை யநித்
தியமென்னு முணர்வே நித்தியா நித்திய வத்து விவேக
மென்று முற்று முணர்ந்தோர் மொழிவர். மண்முத
லிய காரணம் முக்காலங்களினு மிருத்தலால் நித்திய
மென்று சொல்லப்படும்; காரியங்களான கடமுதலி
யவை நசித்துப்போவதால் அநித்தியமென்று சொல்
லப்படும். அவ்வாறே இச் சகலசகத்தும் பிரஹ்மத்தி
னின்றும் உண்டாவதால் அநித்தியம்; காரணமான
பிரஹ்மம் மண்முதலியபோல் நித்தியம். இச் சகத்திற்
குப் பிரஹ்மத்தினது சன்னிதானத்தினின்றும் இருட்
டியை “அந்த இந்தப் பிரஹ்மத்தினின்றும் ஆகாய
முண்டாயிற்று” என்று வேதங் கூறுவதினாலே இந்தச்
சகத்து நித்தியமன்றென்பதற் சம்சயமில்லை. அவய
வத்துடன் கூடின காரியமெல்லாம் அநித்திய மென்
பது யாண்டும் பிரசித்தமா யிருப்பதால், வைகுண்டாதி
உலகங்கள் நித்தியமென்று மூடர்சொல்வது புத்திமயக்
கத்தாற்றான். இவ்வாறு சுருதி யுத்திகளால் விவேகித்
துப் பார்ப்பதே நித்தியா நித்திய வத்துவிவேகமாம்.

4 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

(ii.) இகபரங்களிலுள்ள விடயங்கள் அநித்தியங் களென்று துணிவுளதாகவே மித்தியாபுத்தியால் அவை களில் ஆசையில்லாம லிருப்பதே வைராக்கிய மென்று சொல்லப்படும். நித்தியா நித்திய வத்துவிவேகத்தாற் றுன் உடனே புருடனுக்கு இகபரங்களிலுள்ள மாதர் முதலாகிய அநித்திய வத்துக்களில் வைராக்கிய முண் டாம். போக்கிய பதார்த்தங்களில் காக எச்சத்திற் போன்று சகிக்கொணாத் தன்மை யுண்டாதலே தீவிர வைராக்கிய மென்றும், விடயங்களிற் றோடதிருட்டி யே யதற்குக் காரணமென்றுஞ் சொல்லுவர். எப்போக் கியவத்துவில் தோடத்தை எவன் பார்க்கிறானோ அவ னுக்கு அதில் மறுபடி பிரவிருத்தி யுண்டாகமாட் டாது. அஃதெவ்வாறெனில்? உருவமுள்ளவனா யிருந் தாலும் எந்த வேசியை யுள்ளே மகாவியாதிபுள்ளவ னென்று எவனறிவானோ அவன் அவனை அடைய விரும்பா னல்லவா ! விடயங்களுடைய மெய்ம்மையை நன்றாக விசாரிப்பதால் உண்மையாய் அவற்றின் றோ டம் வெளியா மாதலால், இகபரங்களிலுள்ள பதார்த்த சோதனையே செய்பத்தக்கது.

கருப்பத்திற் றன் ருய்வயிற்றில் மலமூத்திரமத்தி யிற் றுனிருந்ததையும் அக்காலத்தி லந்தமலத்தி லிருக் கிற புழுக்கள் தன்சரீரத்தைக் கடித்ததையும், தாயி னுதராக்கினி தன்னைத் தகித்ததையும் யோசித்துப் பார்த்தால் எவன்றன் இந்தச் சன்னரூபசம்சாரத்தில் விரத்தியை யடையான் ! சிசுவாயிருக்குங் காலத்தில் மலமூத்திரங்களிற் பிறழ்ந்து கொண் டிருந்ததையும், பிறழ்ச் சக்தியில்லாமல் உயரப் பார்த்துத் துன்பத் தோடும் சயனித் திருந்ததையும், பாலக்கிரகாதிகளால்

துயரடைந்ததையும் ஆலோசித்துப்பார்த்தால் யாவன்
முன் வயிராக்கியத்தை யடையான்!

சூமாரப் பருவத்திற் றன்னவராலும் மன்னியரா
லுந் தாடனமுறல், அறியாமை, சபலத்தன்மை, புன்
றொழிலில் மருவல், வேண்டாமென விதித்த அன்ன
தில் முயல்வு முதலியதா லுறுந்துயரை ஆலோசிக்கில்
யாவன்முன் விரத்தியை மருவான்!

யௌவனாவதையில் மதத்தினுற் கருவத்தை
யடைந்து பெரியோரை அவமானிப்பதையும், காமா
துரனாய்ச் சாஸ்திரமரியாதைகளைத் தாண்டி நடப்பதை
யும், மாதர்களா லேவப்பட்ட அவ்வத் துர்நடத்தை
களை விதிபோன்று செய்து துன்பப்படுவதையும் ஆரா
யில் யாவன்முன் விரத்தியை யடையமாட்டான்?

வயோதிகத்தில் உடலினதுருவம் விகாரமடைந்து
யாவராலும் அவமானத்தை அடைவதையும், யாவ
ரிடத்திலுந் தீனபாவத்தோடு உரையாடலையும், தனது
புத்தி குறைவதையும், அக்கால் தான் யாவருக்கும்
இலக்கியப் படாமல் ஒருவராலும் ஆதரிக்கப்படாமற்
றுர்த்தசை யடைவதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால்
யாவன்முன் விரத்தியை யடையான்!

இன்னுமவ்வவத்தையிற் பித்தம், சுரம், தினவு,
க்ஷயம், இருமல், சூலை, கோழை யுமிழ்தல் முதலான
வியாதிகளா லுண்டாகப்பட்ட அதி துக்கத்தையும்,
தேகத்தி லுண்டாகிற துர்க்கந்தத்தையும், சுகமாயி
ருக்கவிடாமல் சம்பவிக்கப்பட்ட வேதனையையும், சித்
தத்தின்கண் அநேகவிடயங்களைப்பற்றி யெழுஞ் சிந்
தைகளையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் யாவன்முன்
விரத்தியை மேவான்!

4 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

(ii.) இகபரங்களிலுள்ள விடயங்கள் அநித்தியங் களென்று துணிவுளதாகவே மித்தியாபுத்தியால் அவை களில் ஆசையில்லாம விருப்பதே வைராக்கிய மென்று சொல்லப்படும். நித்தியா நித்திய வத்துவிவேகத்தாற் றுன் உடனே புருடனுக்கு இகபரங்களிலுள்ள மாதர் முதலாகிய அநித்திய வத்துக்களில் வைராக்கிய முண் டாம். போக்கிய பதார்த்தங்களில் காக எச்சத்திற் போன்று சகிக்கொணாத் தன்மை யுண்டாதலே தீவிர வைராக்கிய மென்றும், விடயங்களிற் றோடதிருட்டி யே யதற்குக் காரணமென்றுஞ் சொல்லுவர். எப்போக் கியவத்துவில் தோடத்தை எவன் பார்க்கிறானோ அவ னுக்கு அதில் மறுபடி பிரவிருத்தி யுண்டாகமாட் டாது. அஃதெவ்வாறெனில்? உருவமுள்ளவளா யிருந் தாலும் எந்த வேசியை யுள்ளோ மகாவிபாதிபுள்ளவ ளென்று எவனறிவானோ அவன் அவனை அடைய விடும்பா னல்லவா ! விடயங்களுடைய மெய்ம்மையை நன்றாக விசாரிப்பதால் உண்மையாய் அவற்றின் றோ டம் வெளியா மாதலால், இகபரங்களிலுள்ள பதார்த்த சோதனையே செய்பத்தக்கது.

கருப்பத்திற் றன் றாய்வுயிற்றில் மலமுத்திரமத்தி யிற் றுனிருந்ததையும் அக்காலத்தி லந்தமலத்தி லிருக் கிற புழுக்கள் தன்சரீரத்தைக் கடித்ததையும், தாயி னுதராக்கினி தன்னைத் தகித்ததையும் யோசித்துப் பார்த்தால் எவன்றான் இந்தச் சன்னருபசம்சாரத்தில் விரத்தியை யடையான் ! சிசுவாயிருக்குங் காலத்தில் மலமுத்திரங்களிற் பிறழ்ந்து கொண் டிருந்ததையும், பிறழ்ச் சக்தியில்லாமல் உயரப் பார்த்துத் துன்பத் தோடும் சயனித் திருந்ததையும், பாலக்ஞரகாதிகளால்

துயரடைந்ததையும் ஆலோசித்துப்பார்த்தால் யாவன்
முன் வயிராக்கியத்தை யடையான்!

மோரப் பருவத்திற் றன்னவராலும் மன்னியரா
லுந் தாடனமுறல், அறியாமை, சபலத்தன்மை, புன்
றொழிலில் மருவல், வேண்டாமென விதித்த அன்ன
தில் முயல்வு முதலியதா லுறுந்துயரை ஆலோசிக்கில்
யாவன்முன் விரத்தியை மருவான்!

யௌவனாவதையில் மதத்தினுற் கருவத்தை
யடைந்து பெரியோரை அவமானிப்பதையும், காமா
துரனாய்ச் சாஸ்திரமரியாதைகளைத் தாண்டி நடப்பதை
யும், மாதர்களா லேவப்பட்ட அவ்வத் தூர்நடத்தை
களை விதிபோன்று செய்து துன்பப்படுவதையும் ஆரா
யில் யாவன்முன் விரத்தியை யடையமாட்டான்?

வயோதிகத்தில் உடலின துருவம் விகாரமடைந்து
யாவராலும் அவமானத்தை அடைவதையும், யாவ
ரிடத்திலுந் தீனபாவத்தோடு உரையாடலையும், தனது
புத்தி குறைவதையும், அக்கால் தான் யாவருக்கும்
இலக்கியப் படாமல் ஒருவராலும் ஆதரிக்கப்படாமற்
லுர்த்தசை யடைவதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால்
யாவன்முன் விரத்தியை யடையான்!

இன்னுமவ்வவத்தையிற் பித்தம், சுரம், தினவு,
சூதயம், இருமல், சூலை, கோழை யுமிழ்தல் முதலான
வியாதிகளா லுண்டாகப்பட்ட அதி துக்கத்தையும்,
தேகத்தி லுண்டாகிற துர்க்கந்தத்தையும், சுகமாரி
ருக்கவிடாமல் சம்பவிக்கப்பட்ட வேதனையையும், சித்
தத்தின்கண் அநேகவிடயங்களைப்பற்றி யெழுந்த சிந்
தைகளையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் யாவன்முன்
விரத்தியை மேவான்!

6 வேதாந்த சித்தாந்தசார சீங்கிரகம்.

மரணாவத்தையில் நமன் இவன் கண்கட்டுப்புலப் படுகின்றமையின் உண்டாம் பயத்தால் நடுக்கமுண்டா வதால் மருமங்களில் வேதனையுறலையும், பெருமூச் சிழுத்தலா லுறும் வேதனையையும், பிராணன் வெளிப் படுங்காலத்தி லுளதாம் வேதனையையும் ஆலோசித்து நோக்கில் எவனுக்குத்தான் வைராக்கியம் உண்டாக மாட்டாது!

உயிர்நீங்கியபின் எமதுதரால் அங்கார நதியில் மூழ்குவிப்பதையும், தபித்துக்கொண் டிருக்கும் கும்பீ பாகமென்னும் மகாநரகத்திற்றுன்பப்படுத்துவதையும், நெருங்கிய அசிபத்திர கானனத்திற்புகும்படி வருத்து வதையும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் யாவன்றான் விரக்தியை யடையான்!

மரணானந்தரஞ் சிலபேர் புண்ணியத்தால் சிறிது காலஞ் சுவர்க்கத்தையடைந்து புண்ணியம் கூடியமான வுடன் ஆங்குள்ளாராற் றலேகீழாய்த் தள்ளப்பட்டுத் துறக்கத்தினின்றும் நட்சத்திர வருவமாய்க் கீழே விழும்பொழுது உடல்பொடிப் பொடியாய்ப் பூமியில் விழுவதை ஓர்ந்து பார்க்கில் யாவன்றான் விரக்தியை மேவான்!

வாயு அருக்கன் வன்னி இந்திரனாதிய திக்குப் பாலகர் பதவிகளை யடைந்தவரும் ஈசன் உக்கிரபயத் தால் மனநடுங்கலையும் பனகவராகிய அசுரர்பயத்தா லடிக்கடி துன்புறுதலையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கில் யாவன்றான் விரக்தியை யடையான்!

பிரமன் முதல் மகாமஹேஸ்வர பரியந்தம் உள வான ஆனந்தம் ஓளபாதிகமென்று சுருதி கூறுகின்ற

தை உணர்ந்தயாவன் உண்மையல்லாத அதை விசாரித்
துப் பார்த்துப் பரமவைராக்கியத்தை யடையான்!

சாலோக்கியாதி முத்திகளை யடைந்தாலும் அம்
முத்திகள் சத்கர்மவிசேடத்தால் உதித்திருத்தலின்
யாது கருமத்தாலுளதாமோ அது நித்தியமாகமாட்டா
தாதலின் அம்முத்திகள் நித்தியமன்றென்பதை ஆலோ
சித்த யாவன் விரக்தியை யடையான்!

எவ்வுலகின்கட் செல்லினும் ஆங்காங்கு ஏற்றத்
தாழ்வேடு கூடிய கதி தாரதம்மியமும் அவற்று லுண்
டாந் துயரும் உளவென்பதை யுணர்ந்த யாவன்றான்
விரக்தியை மேவான்!

உலகின்கண் எந்த விவேகமுள்ள புருடன் இற
ந்துபோம்பிராணிகளைக் கண்டுகொண்டிருந்தும் வாளா
மோகத்தினாலே அநித்தியமாயுஞ் சுகதுக்கங்களோடு
கூடியதாயுமிருக்கிற இல்லமாதிகளில் ஆசக்தியையடை
வன்!

விவேகத்தால் விசாரிக்குங்கால் கிரகத்திலாவது,
மங்கையரிடத்திலாவது, மற்றைய பதார்த்தங்களிடத்
திலாவது யாது சுகமிருக்கின்றது?

மாயாருப தமசிநாலே குருடாக்கப்பட்ட விவேக
மில்லாதவர் யாவரோ அவர்தா மிந்தக் கிரகமாதிகளில்
மோகிக்கிறார். சமஸ்தவிடயமும் அத்திப்பழம்போன்று
ஆராயாதபரியந்தம் இரமணீயமாய் அறியாதார்க்குப்
புசிக்க யோக்கியமா யிருக்கும். விவேகிகளுக்கு மாதர்
முதலிய விடயங்களில் ஆசக்தியுண்டாகமாட்டாது.
நண்டானது தடாகத்தில் நீர்வற்றியும் வசித்தவனையை
விட்டு நீங்கச் சக்தியற்றதாய் எவ்வாறு மோகத்தால்

8 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

அவ்விடத்திற்றானே இறக்கின்றதோ அவ்வாறே கிரகத்தனும் சாரமற்ற சம்சாரத்தைவிடச் சக்தியற்றவனாய்ப் புத்திரமித்திரகளத்ராதி பாசங்களாலே கட்டுப்பட்டவனாய் அவ்விடத்திற்றானே மரிக்கிறான்.

நன்காராயில் காராக்கிரகத்திற்கு மிக்கிரகத்திற்கும் சிறிதும் பேதமில்லை.

இல்லத்தின் அவாவே கால்விலங்காம்; மனைவி மக்கள் மேலுள்ள ஆசையே திடமான கழுத்திலிட்ட கயறு; பிராணனைவாங்கக் காரணமாயுஞ் சிரசில் விழப்பட்ட சாட்சாத் பேரிடியாயும் உள்ளது மிகுந்த தனாசைதான். ஆசாவான்களுக்குள் அநேக ஆசாருப பாசங்களாலே கட்டப்பட்ட கால்களையுடையவனும், அதனால் எழுந்திடக்கூடச் சக்தியற்றவனும், காமக் குரோதாதி காவற்காரரால் காக்கப்பட்டவனும், மூவேடனைகளாற் சுதந்திர மற்றவனுமான பாவன்னுன் மோகமாகும் திடமான மதில்களாற் சூழப்பட்ட சமுசார காராக்கிரகத்தினின்றும் வெளியேறச் சமர்த்தனாவன்? காமந்தகாரத்தால் மூடப்பட்ட திருஷ்டியுடையவன் அசத்தாகிய அரிவையர் உருவத்திலும் மோகத்தையடைவன். உலகின்கண் குருடனுக்கு நல்லதிற்க்கமும் கெட்டதிற்க்குக்கமும் என்று விவேகந்தோன்றுகின்றதில்லையன்றோ!.

கோழையை உமிழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற வாயையும், சளிபெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற நாசியையும், பிளையுங் கண்ணீரும் பெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற கண்களையும், வேர்வை பெருகிக்கொண்டும் நகசிகைபரியந்தம் துர்க்கந்தம் வீசிக்கொண்டு மிருக்கின்ற தேகத்தையும், இன்னும் மனத்தானினைக்கவும் வாக்கால் வசனிக்கவும்

யோக்கியமல்லாத அவயவத்தையும் உடையமங்கையின் உருவமானது நற்புத்திமான்களால் நோக்குதற்கு எவ்வாறு பாத்திரமாகும்? விட்டிலானது தூரத்தில் தீபத்தை நோக்கிப் போக்கிய யோக்கியமான வஸ்துவிது வென்று சிந்தித்துவந்து அத்தீபச் சுடரில் எவ்வாறு விழுந்து மடிந்து விடுகின்றதோ அவ்வாறே விவேக திருஷ்டியற்ற மூடனானவன் அக்கினிச் சுடர்போன்ற உருவத்தோடு கூடிய மாதர்கள்பேரில் மோகித்தணைந்து பின் பரிதாபத்தையுறுவன்; அவ்வாறாயவன் அதிசூக்ஷ்மமான மோக்ஷமார்க்கத்தை எவ்வாறறிவன்?

முத்தியை அடைய வேண்டுமென்னு மிச்சையுள்ள விவேகிகளுக்குக் காமனே சாக்ஷாத்தெமன்; காதையே வைதரணியென்னும் அக்கினி நதி; இல்லமே வைவஸ்வதபுரம் என்னும் எயாலயம்; நமனுலகத்திலேயும் இல்லத்திலேயும் மனுடர்களுக்கு முத்தாபங்களா லுண்டான துன்ப நிவர்த்தியானது இல்லை. எப்பொழுதேனும் அத்தாபத்தா லுண்டாகுந் துன்பமானது சிறிதுபோது இல்லாததைநோக்கி அவ்வில்லத்தைச் சுகரூபமாக மூட ஜனங்கள் கருதுகின்றார்கள். உலகின்கண் ஆராயில் நமனுக்குங் காமனுக்குந் தாரதம்மியம் மிக வுளது; நமன் பிரீதியற்றவனாய் இதத்தையே புரிகின்றான்; காமன் பிரீதியற்றவனாய் அதிதத்தையே புரிகின்றான். நமன் துஷ்டர்களுக்கே துன்பத்தை யீகின்றான்; சத்புருடர்களுக்கோ பிரீதியுள்ளவனாய் இன்பத்தையே யீகின்றான்; காமனே சத்புருடர்களுக்கே நற்கதியடையாவண்ணம் இடையூறு செய்து கொண்டு அனர்த்தத்தையே செய்கின்றான்; துஷ்டர்களுக்கு அனர்த்தஞ் செய்வன் என்பதில் கேட்பது என்னை?

10 வேதாந்த சித்தாந்தசார'சங்கிரகம்.

பிரமதேவரானவர் பிரபஞ்ச விருத்தியைக்குறித்
துக் காமனைச் சிருட்டித்தார்; அக்காமனாலே யிவ்வுலக
மானது மோகத்தையுற்றதாய்ச் சந்திரனாலே சமுத்
திரம்போன்று விருத்தியை யடைகிறது. காமனென்
னும் மகாப் பிரஹ்மஞான காதகனானவன் உலகை மோ
கிப்பதற்காக மனதின்தன் வசித்துக்கொண்டு ஸ்திரீ
புருஷானை ஒருவர்க்கொருவரது அவயவஉருவத்தாலும்
புன்சிரிப்புகளாலும் மனோவபிப்பிராயங்களாலும் ஒரு
வர்க்கொருவர் மோகப்படும்படி செய்வித்துத் தமது
மோக வருவமான பரஸ்பரப் பிரேமானுபந்தத்தாற்பந்
தித்து சுகத்தினது சிருட்டியை விருத்தி பண்ணிக்
கொண்டு பிரமிக்கச் செய்கின்றான். ஆதலாற் சமஸ்த
சனங்களின் உள்ளத்தின் கண்ணுள்ள காமனது
வேகத்தால் இபல்பாமே போக்கிய வந்துக்களில் பிர
விருத்தி உண்டாகிறது; இது நிச்சயம். அவ்வாறன்
தேல் ஒருவராலுந் தெரிவிக்கப்படாத விடயங்களில்
உலகினருக் கெவ்வாறு பிரவிருத்தியுண்டாகும்? ஆகை
யினாலேயே சுகல ஜனங்களுக்கும் இச்சை மிகவுந் திட
மாயிருக்கிறது. இத்தேகஞ் ஜீரணமாயினும் ஆசை ஜீர
ணிக்கிறதில்லை. புத்திமானான எப்புருடன் விடயத்திற்
மோடத்தைக்கண்டு காமபாசத்தாற் பந்தப்படாம விருக்
கின்றானே அவன்றான் மோகமார்க்கத்தை யடைப
வன்.

சத் புருடர்களுக்குக் காமனைச் சயிக்கச் சூட்சும
மான உபாயம் சாற்றுவாடி அஃதாவது:—சங்கற்பப்
பரித்தியாகமே சுலபமான உபாயமென்று சொல்லப்ப
டும். காண்பதாயுங் கேட்பதாயுமுள்ள எப்போக்கிய
பதார்த்தத்தினும் நல்லதென்னும் புந்தியை விடுவதி
னாலே எவ்வாற்றானுங்காமனனுகான். ஆசைக்குக் கார

ணஞ் சங்கற்பம்; சங்கற்பத்தாற்றான் காமமுண்டாகின்
றது; பீஜங்கருகி லங்குர மெவ்வாறு முளையாதோ
அவ்வாறு சங்கற்பம் நஷ்டமானால் காமமுண்டாக
மாட்டாது. காமத்தைச் சயிக்க விரும்பிய புருடன்
போக்கியவத்துவிற் சுகமென்னும் புந்தியை விடவேண்
டும்; எதுவரையினும் விடயத்திற் சுகப்பிராரந்தி யிருக்
கின்றதோ அதுவரையினும் காமத்தைச் சயிக்கச் சம
ர்த்தனாகான்.

சங்கற்பம் எழாதிருத்தற்குக் காரணம் யாதே
னின்? வஸ்துவின் எதார்த்தத்தைச் சிந்திப்பதும்,
அதிலனர்த்த முண்டாவதைச் சிந்திப்பதுமாகிய யிவ்
விரண்டாற் சங்கற்பமெழா தொழியும். அஃதெவ்வா
றெனில்? இரத்தினத்திற் கல்லென்னும் எதார்த்த புந்
தியும் அதைக் கிரகித்துவைத்திருப்பதினாற் பயமுண்
டாமென்னும் புந்தியு முளதாமாயின் அது நன்றாயிருக்
கின்றதென்னும் நினைவும் அதைக் கிரகிக்கவேண்டு
மென்னும் நினைவும் உண்டாகாது. எவ்வத்துவின்
கண்ணும் அதினுண்மையான தத்துவத்தைப் பார்ப்ப
தும் அதனாலனர்த்த முண்டாமென்னுஞ் சிந்தனையும்
ஆகிய இரண்டும் சங்கற்பத்தையுங் காமத்தையுங் கெடு
க்கு முபாயமாம்.

தனமானது பயத்துடன் கூடினதாயும், எப்பொழு
துந் துக்கத்தையே விருத்திசெய்கின்றதாயும், பெருங்
கூக்குரலை யுண்டு பண்ணுகிறதாயும், பந்துக்களுடைய
பொருமையை ஜனிப்பிக்கிறதாயும், நல்ல சமதமாதி
சற்குணங்களைப் பாதிக்கிறதாயும், லோபி ஜனங்களாற்
கொண்டாத் தகுந்ததாயும், முத்திரெறிக்குச் சாதன
மில்லாததாயும், மனோமலத்தை, நிவிர்த்திக்கத் தகாத

12 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

தாயுமாகிய ஈவ்வெட்டுவிதக் குற்றங்களுடன் கூடியுள்.

மேலும், இத்தனமானது வாஸ்தவமாய்விசாரிக்குங்கால் பயத்தோடு கூடியதாயும், அனர்த்தத்திற்குக் காரணமாயுமிருப்பதினாலேயே சற்புருடர்களுக்குச் சுகத்தை யுண்டுபண்ணு கிறீதாயில்லை. தனிகனுக்கு அரசராலும், சோரராலும், பங்காளிகளாலும், பந்துக்களாலும், விஸ்மிருதியோடு கூடிய தம்புந்தியானும் பயமுண்டாகின்றதன்றோ! சம்பாதிக்கின்றபோதும் இரகஷிக்கின்றபோதும் தானங்கொடுக்கின்றபோதும் வாஸ்தவமாய்த் தனமானது மனிதர்களுக்குத் துன்பத்தையே உண்டுபண்ணுகின்றதே தவிர சுகத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றதேயில்லை. சற்புருடர்களுக்குங்கூடத் தனமானதுபிராப்தமாகில் லோபம் விர்த்தியடைகின்றது; அந்தலோபத்தால் விவேகம் அழிந்து விடுகின்றது; விவேகங்கெடிக் குறிச் சுயந்தானுங் கெட்டுப்போகின்றான்.

தனமானது பிராப்தமாகாத காலத்திற் றுரித்திரியத்தாற் பரிதபிக்கின்றான்; லபிக்கிலோ லோபத்தாற் பரிதாபப்படுகின்றான். இவ்வாறு லாபாலாபங்களிரண்டினும் பரிதாபப்படுத்தும் தனமானது எவனுக்குத்தான் சுகத்தை யுண்டுபண்ணும்!

போகத்தி னிமித்தம் உபயோகப் படுத்துவதால் மதத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது; தானங்கொடுப்பதால் பின்னாற் சுகத்தை யடைவதற்காகச் சன்மத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது; ஆதலால் இரண்டுவிதத்தினும் தனம் உபயோகமில்லை. போக தானங்களைவிடத் தனத்திற்கு வேறொரு பயனுமில்லை. தனத்தினாலே மதம் விருத்தியாம்; மதத்தால் நன்னினைவு கெடும்: நன்

னினைவு நசிக்கிற் புந்தி கெட்டுப்போம்; புந்திகெடில் தா
 னுங் கெட்டுப்போவான். புத்தியற்ற மூடனானவன் தன
 னுள் வசிக்கும் ஆசாபிசாசத்தாற் றிடமா யாலிங்கனம்
 பண்ணப்பட்டவனாய்த் தனந்தான் சுகத்தைக் கொடுக்
 கின்றதென் றெண்ணி அதை யெப்பொழுதும் பார்த்
 துக்கொண்டு அதன் அருகில் வசித்துக் கொண்டிருக்
 கின்றான். பின்பந்தத்தனம் செல்லுங்கா லிந்த மூட
 னுடைய பிராணனையும் அபகரித்துச் செல்லுகின்றது.
 தனவான் அந்தகனைப்போன்று அன்னியனைக் கண்ணாற்
 கூடப் பாராமல் மூடர்களா லேவப்பட்டவனாய்ச் சற்புரு
 டர்களாற் றள்ளப்பட்ட மார்க்கத்திற் சஞ்சரித்து.
 அடிக்கடி அவமானத்தையடைந்து மோகாந்தகாரமா
 கிய கிணற்றில் விழுகின்றான். அவ்வாறாய் தனிகாந்தக
 னுக்குக் கண்டுலக்கும் அவுடதமான அஞ்சனம் தாரித்
 திரியந்தான். தனஞ் சேர்ந்தபொழுது லோபம் குரோ
 தம் டம்பம் மதம் மாச்சரியமுதலான துர்க்குணங்க
 ளும் விர்த்தியடைகின்றன. அவ்வாறாக, அந்தத்தனமா
 னது சித்தசோதன சாதனமாக எவ்வாறாகும்? தனமா
 னது வருங்கால் அறிவோர்க்கும் ஒருபங்கு துன்பம்,
 சிலவிடும்போது இரண்டுபங்கு துன்பம், வீண்சிலவு
 நேரிடும்போது மூன்றுபங்கு துன்புண்டாகின்றது. இல்
 லத்துட் புகுந்துள்ள பாம்புபோலும் எப்பொழுதும்
 கெடுதலையும் பயத்தையும் சிந்தையையும் கொடுக்குந்
 தனத்தினாலே பிராணிகளுக்குச் சுவஸ்தசித்தம் எவ்வா
 றுண்டாம்? தனமற்றபுருடன் பெரிய ஆரண்யத்திலும்
 நிர்ஜன வனத்திலும் நகரிலும் இடரற்ற தரையிலும்
 சோரர்களுடனும் மற்றிதராளோடுங் கூடியிருப்பினும்
 கூடாதொழிந் திருப்பினும் சகலராலும் ஏழையென்
 றுதரிக்கப் பட்டவனாய்ச் சுவஸ்த சித்தனாய்ச் சுகமாய்

14 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

வசிக்கிறான். தனமுற்றபுருடன் சதா சஞ்சலசித்தனாயும் தனது புத்திரானிடத்திலும் பீதியுள்ளவனாயும் துன்பத்தையே யடைகின்றான். ஆதலினால் தனனானது அனர்த்தத்துக்கெல்லாங் காரணமாயிருக்கிறது. இந்த தனத்தினாலே முத்தி சித்திக்காது. ஆதலாற்றான் சத்புருடர்கள் ஞானத்திற்குப் பிரதிகூலமாயிருக்கிற சர்வத்தையும்விட்டு வனப்பிரதேசத்தில் வசிக்கிறார்கள். விவேகிகள் சிரத்தாபத்தியுடன்கூடின குணவதியான பதிவிரதாஸ்திரீயையும், பிரசித்தர்களும் சபைக்குயோக்கியர்களுமான புத்திரர்களையும், தளர்வற்ற தனதானியாதிசெல்வங்களா னிறைந்த இல்லத்தையும், சுருதியுத்திகளால் அபித்தியமென்று அறிந்து சந்யசித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். விவேகமில்லாதவர் முற்கூறியவைகளை பெல்லாம் சுகமென்றெண்ணித் துன்பசாகரத்தில் அலைந்து கொண் டிருக்கிறார்கள். எச்செந்துக்கள் மலக்கூட்டத்திற் கிருமிகள்போல மனைவி மைந்தர் வீடு நிலமுதலியவற்றின் ஆசையினால் இல்லத்தைச் சுவர்க்கம்போலச் சுகமென்று இரமிக்கின்றார்களோ அம்முர்க்கர்களுக்கு முத்தியென்னும் வார்த்தையே யில்லை; சுகலநாகத்திற்குஞ் சமானமான கர்ப்பவாசமாகின்ற துக்கப்பிரவாகந்தானுளது. எப்புருடர்களுக்குத் தார புத்திரதனாதிகளில் ஆசை யொழிந்துளவோ அப்புருடர்களுக்கே முத்திசித்திக்கும்; அன்னியர்களுக்குச்சித்தியாது. சற்கருமங்களால் பாபக்ஷபத்தைப் பண்ணினவர்களாயும் வேதத்தின் றுற்பரியங்களை யறிந்தவர்களாயும் சுத்தசித்தத்தை யுடையவர்களாயும் புத்திமான்களாயும் நித்தியாநித்தியவஸ்துக்களின் விவேகத்தைபுக்தியால் அடிக்கடிசெய்கிறவர்களாயும் அதனாலுளதாகிய மகாவிரக்தியாகிற வாளாயுதத்தை யுடையவர்களாயும் வீடியாசை

களை விடுத்து முத்தியின்மாத்திரம் ஆசையுள்ளவர்க ளாயு மிருக்கிற பாக்கியவான்களுக்கே மாதர் முதலா கிய விடயவாசையாகிய கொடியை அறுப்பது சுலபமா கும். சமுசாரமென்னும் பலவானுன மிருத்யுவானவன் பிரவேசிக்கத் தனம் மனைவி சிங்நிவை என்னும் மூன்று வாசல்கள் இச்சகத்தில் பிரசித்தமாயுள. எவன் அம் மூன்று கபாடங்களையும் அடைத்திருக்கிறானே அவ னுக்குச் சமுசார மிருத்யு பயமில்லை. முத்தியென்னும் லக்ஷுமி புரத்திற்குரிய முதல்வாசல் யாவராலுஞ் சயிக்கக்கூடாதது; அது தனம் மனையெனப்பெயரிய இரண்டு கதுவுகளால் திடமாக மூடப்பட்டிருக்கிறது; அதற்கு ஆசையென்னும் தாளும் இட்டிருக்கிறது. எத் தீரன் அம்முன்றையும் பிளந்துவிடுகிறானே அத்தீரனே அதிற்புகுந்து சகிக்க யோக்கியனாகின்றான். விவேகமெ ன்னும் அஸ்வாருடனுப்ப் பொறுமையென்னும் கவசம் தரித்தவனுள்ள புருடனுக்குச் சத்துரு பயமில்லை. பரம புருடர்கள் விவேகத்தா லுண்டாகின்ற தீவிரவை ராக்கியத்தையே முத்திக்கு முக்கியகாரணமாகச் சொல் கிறார்கள்; ஆதலால் விவேகமுள்ள முமுட்சுவானபுரு டன் முதலில் எம்முயற்சி செப்தாவது விரத்தியைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். வைராக்கியமற்றபுருடன்தேகாபி மானத்தை விடச் சக்தனாகான்; தேகாபி மானத்தை யொழிக்க வைராக்கியந்தான் மகத்தான உபாயம். வித்துவான்களா யிருந்தபோதிலும் வைராக்கிப மில் லாதவர்கள் நமனாலயம்போலிருக்குந் தங்கள் வீட்டில் முத்தாபங்களாற் றபிப்பிக்கப் பட்டவர்களாய்த் துன் பத்தையே யடைகிறார்கள்.

(iii) சமம் தமம் திதினை உபரதி சிரத்தை சமா தானமென்னு மிவ்வாறும் சமாதிசட்கமெனப்படும்.

16 வேதாந்த சித்தாந்தசார் சங்கிரகம்.

(1) மனந் தன திலக்கியத்தில் ஒரே விருத்தியால் நிச்சலமாய்த் திதிபெற்றிருப்பதே சம மென்று சமத்தி நிலக்கண மறிந்த சற்புருடர்களாற் சாற்றப்படும். உத்தமமென்றும் மத்திமமென்றும் அதமமென்றும் அச்சமம் மூன்றுவிதமாம்.

(க) மனமானதி தன் விகாரத்தை விடுத்துக் கேவலம் வஸ்துமாத்திரமா யிருப்பதுவே முத்தி லக்ஷணமான உத்தமசாந்தி யென்று கூறப்படும்.

(உ) சுத்த சத்துவமா யிருக்கின்ற பிரஹ்மாகார விருத்திப் பிரவாகமே மனதின் மத்திமசாந்தி யென்று சொல்லப்படும்.

(ங) விஷய வியாபாரத்தை விட்டுச் சிவணத்தில் மனது நிலைபெற்றிருத்தலே மிசிரசத்துவமான அதமசாந்தி யென்று சொல்லப்படும். இச்சமமானது பூர்வாங்க முத்தராங்க முளதேற் சித்திக்கும்; இலதேற் சித்தியாது. அவற்றுள்:—

இகாமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகமே பூர்வாங்கமாம்; தமாதிகளே உத்தராங்கமாம். காமாதியாய பகைவர்களை யாவன் வெற்றி கொள்ளவில்லையோ அவனுக்குச் சாந்தி சித்தியாது. எவனால் ஈஸ்வரன் ஆராதிக்கப்படவில்லையோ எவனுக்குக் குருபரனது திருவருள் கிட்டவில்லையோ எவனுக்கு மனது வசமாகவில்லையோ அவனுக்குச் சாந்தி சித்தியாது. யாதொரு சாதனமுண்டாயின் மனப்பிரசாதமுண்டாமோ யாதொரு சாதனமில்லாவிடின் மனதின் பிரசாதமானது உண்டாகாதோ அவ்வாறாய மனப்பிரசாதத்தின் சாதனத்தை மனம் பிரசன்னமாக நிமித்தம் புத்திமான்களாற் கேட்கத்

தகும். பிரஹ்மசர்யம், அஹிம்சை, பிராணிகளிடத்திற்
றபை, அவக்கிரதை, வைராக்கியம், சவுசம், இடம்ப
மில்லாமை, சத்தியம், நிர்மமதை, ஸ்தைரியம், நிரபி
மானம், ஈசரத் தியானத்திற் றற்பரமா யிருப்பது,
பிரஹ்ம வித்துக்களுடன் சகவாசஞ் செய்தல், ஞான
சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த ஆசை, சுகதுக்க சமத்துவம்,
மானத்தில் அனாசக்தி, ஏகாந்தவாசம், முழுட்சத்துவ
மென்னு மிப்பதினெட்டுத் தருமங்களும் எவனுக்கு
உளவோ அவனுக்கே மனம் பிரசன்னமாம். இத் தரு
மங்க ளில்லாதவனுக்கு வேறனைகங்கேகாடிப்பிரகாரங்க
ளாலும் சித்தம் பிரசன்னமாகாது. அவற்றுள்:—

1 பிரஹ்மசர்ய மாவது மாதர்தமை நினைத்தல்,
தரிசித்தல், அவர் குணநடையை மகிழ்ந்து புகழ்ந்தி
டல், நன்கதெனுநினைவு, அவர் பாற்காதல், ஒருவர்க்
கொருவ ருரையாடல், பிரியாக் கடுஞ்சகவாசம், சேர்க்
கை என்னுமிவற்றினை எண்வகை மைதுனமென் றோ
துவர். இவற்றினை விட்டிருப்பதுதான் சித்தப்பிரசா
தத்தைத்தரும் பிரஹ்மசர்யமாம்.

2. அஹிம்சையாவது வாக்கால் மனத்தாற் காயத்
தால் வாதையை எவ்வுயிர்க்கும் வழங்காம லிருப்பது
அஹிம்சை யென்று சொல்லப்படும்.

3. தயையாவது தனதிடத்திற்போலச் சுகல்ப்
பிராணிக ளிடத்திலும் திரிகரணங்க ளாலும் எப்
பொழுது தயை உண்டாகின்றதோ அப்பொழுது அது
தயை யென்று சொல்லப்படும்.

4. அவக்கிரதையாவது மூன்று கரணங்களாலு
மொரேபடித்தா யிருப்பதுவே அவக்கிரதை யென்று
சொல்லப்படும்.

18 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

5. வைராக்கியமாவது பிரமதேவர் முதற் றுவர பரியந்தமுள்ள விடயங்களில் காகவிட்டையிற் போன்று அருசி யுண்டாவதே நிர்மலமான வைராக்கிய மென்று நிகழ்த்தப்படும்.

6. சவுசம் ஆந்தர சவுசமெனவும், பாகிய சவுச மெனவும் இருவிதமாம். அவற்றுள் தோயமும் மண்ணுங்கொண்டு காய மேவிய மலங்கழித்தல் பாகியசவுச மாம்; அகத்துள்ள அஞ்ஞானத்தை நீத்தல் ஆந்தரசவுச மாம். இஃதுடையானுக்குப் பாகிய சவுசம் தேவையிலை.

7. இடம்பமில்லாமையாவது கடவுட் டியானம் பூசை முதலியவைகளை யாவரும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும்போது தான் நியமமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று பரமார்த்த புத்தியில்லாமல் யாவன் செய்கிறானோ அவன் இடம்பாசாரனென்று சொல்லப்படுவன்; அப்ப டிச் செய்யாமலிருப்பதே இடம்பமில்லாமையாம்.

8. சத்தியமாவது தான் நேரிற்கண்டதுங் கேட்டதும்யாதோ அதனையே உரையாடல் சத்தியமென்பர். பிரஹ்மந்தான் சத்தியமென்று சொல்லுவதுஞ் சத்திய மேயாம்.

9. நிர்மமதையாவது காயாதிகளில் தனதென்னும் திடமான புந்தியை விடுவதே நிர்மமதையாம். அந்த நிர்மமதையால் முத்தியை யடைவன்.

10. ஸ்தைரியமாவது குருவேதாந்த வசனங்க ளாற் றுணியப்பெற்ற அருத்தத்தி லுறுதியாய்ச் சித் தத்தை நிலைநிறுத்தச் செய்வதே ஸ்தைரியமாம். அது வலது ஆகத்தை யலையாம னிறுத்துவ தன்று.

11. நிரபிமானமாவது வித்தை ஐஸ்வர்யம் தவம் ரூபம் குலம் வர்ணம் ஆசிரமம் முதலிய வைகளால் உதிக்கும் அகங்காரத்தை நீப்பதே நிரபிமானமாம்.

12. ஈசுரத்தியான பரத்வமாவது முக்கரணங்களாலும் விடயங்களிற் செல்லலை விடுத்துத் தனதான்மஸ்வரூபத்தை நிரந்தராஞ் சிந்திப்பதே ஈசுரத்தியான பரத்வமென்று சொல்லப்படும்.

13. பிரஹ்ம வித்துக்களுடன் சகவாசஞ்சேய்தலாவது தேகாதிகளைக் காப்பாற்றுந் தொழிலை விடுத்துப் பிரஹ்ம விசாரம் செய்துகொண்டிருக்கும் சற்புருடர்களுடன் சந்ததம் நிழல்போலக் கூடியிருப்பதே பிரஹ்மவித்துச் சகவாசமாகும்.

14. ஞான சாஸ்திரங்களில் மிகுந்த ஆசையாவது ஞானசாஸ்திரங்களில் யாதாது யாதாது கூறப்பட்டுளவோ அவைகளில் கருமபுத்தியின்றி ஆசக்தியுறுதலே ஞானசாஸ்திரங்களில் மிகுந்த ஆசையென்று சொல்லப்படும்.

15. சுகதுக்கசமத்வ மாவது தனம் நல்ல ஸ்திரீ முதலானவைக ளடையுங்காற் சுகமென்னும் புந்தியும் சுரமுதலிய தடையுங்காற் றுன்பமென்னும் புந்தியும் இல்லாதிருப்பதே சுகதுக்க சமத்துவமாகும்.

16. மானத்தில் அனாசக்தியாவது, சிரேஷ்டனாயும் பூசாயோக்கியனாயும் நம்மை உலகறிந்து சன்மானம் செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசக்தியை விட்டுவிடுவதே மானாசக்தியென்று சொல்லப்படும்.

17. ஏகாந்தவாசமாவது நல்ல விசாரத்திற்கு ஜனங்கள் விக்ஷிணமாகையால் தான் ஒருவனாய் நிர்ஜனப் பிரதேசத்திலிருப்பதே ஏகாந்தவாசமாகும்.

20 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

18. முமுட்சுத்துவமாவது சம்சாரபந்த விமோ
சனமானது சீக்கிரம் நமக்கெப்பொழுது உண்டாமென்
னுங் கவலையோடுகூடிய அதிதீவிரபுத்தியே முமுட்சுத்
துவமாம்.

(2) முற் கூறிய பிரஹ்மசர்பாதி தர்மங்களால்
தோஷநிவர்த்தியின் பொருட்டுப் புத்தியைத் தண்டிப்
பதே தம மென்று சொல்லப்படும். புத்திமான்களால்
பாகியேந் திரியங்களினது தத்தம் விடயங்களின் பிர
விருத்தியைநிவர்த்திப்பதுயாதோ அதுமே லையத்திற்
குச் சாதனமான தம மென்று சொல்லப்படும்; இந்திரி
யங்கள் தமது விடயங்களிற் சுபாவமாய் பிரவர்த்திக்
கும்போது மனமானது வாயுவை அனுசரித்த செந்
தழலைப்போல அவ் விந்திரியங்களைத் தானேயனுசரித்
துச் செல்லுகின்றது. இந்திரியங்களைத் தகையில் மனது
தானே நிலைபெற்றுவிடும். அப்பொழுது சித்தந் தெளி
வையு மடையும். சித்தந்தெளிவை யடைந்தாற்றான்
புருடனுக்கு முத்தி சித்திக்கும்; வேறெவ் விதத்தா
னும் சித்திக்கமாட்டாது. சமஸ்த பாகியேந் திரியங்
களினது நிரோதந்தான் மனப்பிரசாதத்திற்கு முக்கிய
காரணமாகும். பாகியேந்திரியங்களை நன்றாய்த் தகைவ
தால் பாகியவிடய போகமானது மனதிற்கு விடுபட்டுப்
போம். அவ்வாறு பாகியவிடயபோகம் விடுவதால் மன
மானது துஷ்ட சுபாவத்தைவிட்டுச் சிறிது சிறிதுசமத்
தை மேவும். முத்தி இலக்கண மறிந்தவர்கள் சித்தந்நி
னதுபாகியவிடயமுத்தியைபுத்தான்முத்தியென்றறிதின்
றார்கள். முமுட்சுவிற்கு சுலபமாய்ச் சித்தப்பிரசாதத்
திற்குக் காரணம் தமத்தைவிட நாமொன்று மறியவில்
லை. சித்தமானது தமத்தாலேயே தான் தனது சமஸ்த
தோடத்தையும் விடுத்து விரைவிற் சாந்தியை யடை

கின்றது. பிரானாயாமத்தினாலும் தத்துவ திருஷ்டியாலும் சித்தத்திற்கு நிச்சலத்துவமும் பிரசாதமும் உண்டாகுமாறு உறுதியாய்த் திக்குத்தேசகாலங்களை யனுசரித்துச் செய்யப் படுகின்றவனுடைய தமமானது யாண்டுங் குறையுறாததால் புத்திமானவன் ஏமாந்திராமல் சித்தசாந்தியின் பொருட்டு மிகுந்த முயற்சியால் தமத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். சமஸ்த பாகியேந்திரியங்களுடைய விடயப் பிரவர்த்தியை நிரோதிப்பதாலும் போக்கிய பதார்த்தங்களிற் றோடத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தலாலும் ஈசரப் பிரசாதத்தாலும் சற்குரு கடாக்ஷத்தாலும் சித்தமானது சீக்கிரம் சாந்தியடையும்.

(3.) பிராரப்த கருமத்தால் வரப்பெற்ற தாபத்திரய துக்கத்தைச் சிந்திக்காமற் சகிப்பதே திதிக்கையென்று சொல்லப்படும். முழுட்சுவிற்குத் திதிக்கைக்குச் சமமாய் இரகைசெய்வது யாதொன்று மில்லை. இத் திதிக்கை கவசம் இடியாலுந் தகராது. தீரர்கள் திதிக்கையைக் கவசமாகத் தரித்துக்கொண்டு சமஸ்தர்களுையும் தம்வயத்தினராமாறு செய்துகொண்டு மாயையைத் திரணம்போ னினைத்துச் சயிக்கிறார்கள். திதிக்கை யுள்ளவர்களுக்குத் தான் யோகசித்தியும் ஆன்மராச்சிய லக்ஷணமியின் சுகபோகசித்தியும் உளவாம். திதிக்கை யில்லாதவர்கள் விக்கினங்களாற் கெடுக்கப்பட்டுப் பெருங்காற்றினாலே மரங்களினின்றும் சருகுகள்போலச் சிதறிப்போவார்கள். திதிக்கையாற்றான் தவம், தீர்த்தம், விரதம், சாஸ்திரம், போதம், ஐஸ்வரியம், சுவர்க்கம், முத்தி என்னுமிவைகளில் யாவன் யாவனுக்கு எதில் இச்சையுளதோ அவனவன் அவ்வதனை யடைகிறான். முற்கூறிய பிரஹ்மசர்யம், அஹிம்சை,

22 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

பெரியோர்களை நிந்தியாமை, அன்னியராற் செய்யப் பட்ட ஆக்ஷேபாதிகளைச் சகித்தல் முதலிய குணங்களெல்லாம் திதிக்கூடியுள்ளவனுக்குத் தான் சித்திக்கும். முத்திக்குச் சொல்லிய அனேக சாதனங்களுக்குள் உத்தமசாதனம் திதிக்கூதான். யாதொரு திதிக்கூடியுள்ளவர்களிடத்தில் தெய்வீக பௌதீகமாய் விக்கினங்கள் விலகிவிடுகின்றனவோ, திதிக்கூடியுள்ள புருடன் தான் எத்தனித்த மார்க்கத்தில் எவ்விக்கினம் வரினும் அம் மார்க்கத்தை விடாமல் அனுட்டிப்பதால் அணிமாதி சித்திமுதலியவைகளையடைவன். ஆதலினால் முமுட்சுவுக்கு வாஞ்சித்த மோகூதம் சித்திக்க வேண்டியதினிமித்தம் திதிக்கூதையை மிகவுஞ் சம்பாதிக்கவேண்டும். ஏனெனின், தீவிர முமுட்சுத் துவமும் உலகின்கண் ணுவர்ப்பும் திதிக்கூத்கு முக்கிய காரணமாயுள. அவ்வக்காலங்களி லுண்டாம் வியாதிகளின் சாந்தியின் பொருட்டு பிரவிர்த்திப்பானாயின் அவ்வியாதிகளைப்பரிகரிக்கும் மருந்துகளைத் தேடிக்கொண்டு அந்தச் சிந்தையிற்றானே ஆசக்தனாவன். அவ்வாறாய யதியானவன் சிரவண முதலானவை யில்லாதவனா யிறப்பானேல் யாது பலம் சித்திக்கும்? அவன் இருவிதத்தினும் நழுவினவனாய்த் தனது முக்கியப் பிரயோசனத்தை இழப்பன். யோகாப்பியாசம் செய்துக்கொண் டிருக்குங்கால் சரீரம் நழுவிய சன்யாசி யானவன் புண்ணிய லோகங்களிற் சென்று அநேககாலம் சுகித்துப் பின்னரும் யோகிகளது குலத்திற் பிறந்து யோகாப்பியாசம் செய்வனென்று கீதையில் கிருஷ்ணபகவான் கூறி யிருக்கின்றனர். சன்யாசம் செய்து கொள்ள யத்தனித்துச் செய்து கொள்ளுமுன் சரீரம் நீங்கினும் புண்ணிய லோகத்தை அவன் அடைவனென்று பகவான் சொல்லி யிருக்கிறார். கேவலம்

சன்யாசம் பண்ணிக்கொண்ட மாத்திரத்தாற் சித்தி
பையையடையா னென்றும் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கரு
மங்களை விட்டுவிட்டால் சித்தியுண்டாகா தென்றும்
சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால், வாராநின்ற சகல துக்
கங்களையும் திதிக்கையினுற் சகித்துச் சக்திக்குத் தக்க
வாறு சிவனாதிக்களைச் சிறிது சிறிதேனும் செய்தே
வரவேண்டும். வந்ததுக்கங்களைச் சகிக்காமற் போனால்
எத்தனத்தாற் சாதித்த திதிக்கைக்கு ஒன்றும் பய
னில்லை.

(4.) சுகசாதனமாகச் சொல்லப்படுகிற சகல
யாகாதிகருமங்களையும் விதியாய்விடுவது உபரதி யென்
பது சத்துக்களபிப்பிராயம். கருமங்களை ஒழியச்செய்வ
தென்னும் விற்பத்தியினாலே உபரதியென்று நியாஸம்
சொல்லப்படுகின்றது. அந்தநியாசத்தால் சகலவிருத்த
கருமங்களுடைய தியாகந்தான் வேதத்தாற் சொல்லப்
படுகிறது. கருமத்தாற் சாதிக்கப் படுகின்றன வெல்
லாம் அநித்தியமென்று துணிந்திருப்பதால் நித்திய
பலமான பரமுத்தியை அபேக்ஷித்தவனுக்கு இக்
கருமத்தால் ஆகவேண்டியதென்? கருமங்களாற் சாதிக்
கக்கூடிய பலன்கள் உத்பாத்ய மென்றும் ஆப்யமென்
றும் சம்ஸ்காரியமென்றும் விகார்ய மென்றும் நான்கு
விதங்கள். இவை யொழிந் தன்னியமில்லை. பிரஹ்மமா
னது கூறிய நான்கனுள் ஒன்றென்று ஒருகாலுஞ்
சொல்லுதற்காது. ஏனெனில், பிரஹ்மம் சுயமாகவே
எப்போழுதும் இருக்கின்றது; எப்பொழுதும் அடை
யப்பட்டே யிருக்கின்றது; நிர்மலமாய்ச் சுத்தமாயிருக்
கின்றது; கிரியையற்றிருக்கின்றது. அந்தப்பிரஹ்மத்தை
யுண்டு பண்ணுகிறவன் எவனுமில்லையென்று வேதம்
உத்பத்தியை நிஷேதிக்கின்றதால் பிரஹ்மம்காரணமே
தவிர ஒன்றன் காரியமன்று. அடையும் புருடனுக்கும்

24 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

அடையப்பட்ட பொருளுக்கும் பேத மிருக்குமாகில்
அவ்வடைய வேண்டியவத்து அப்புருடனா லடையப்
படும். என்க, அடைபவனுடைய சொருபமாகவே
அந்தப் பிரஹ்மமிருப்பதால் அது ஒருபொழுது மடை
யக்கூடிய வத்துவாகாது. அழுக்குநிறைந்த கண்ணாடி
முதலியவற்றிற் குத்தான் றுடைப்பதுமுதலியசம்ஸ்கா
ரம் வேண்டும்; ஆகாசம் போல நித்தியசுத்தமா யிருக்
கும் பிரஹ்மத்திற்கு சம்ஸ்காரம் வேண்டியதேயில்லை.
மலமில்லாமலுங் கிரியை யில்லாமலும் உள்ளவஸ்து
தோஷமுள்ள எவ்வத்துவோடு சம்பந்திக்கும்? ஒன்
றனது சம்பந்தத்தால் வந்த தோஷத்தை யல்லவா
சம்ஸ்காரம் நிவர்த்திக்கும். கேவலமென்றுங் குண
மற்ற தென்னும் வேதத்திலோதும் பிரஹ்மத்திற்குக்
குணசம்பந்த மெப்படிச்சம்பவிக்கும்? அவயவத் துட
னும்பரிணாமத்துடனும் கூடின பால்முதலியவைகட்கு
ஒன்றனால்விகாரம்பொருந்தும்; நிரவயவமாய் நிஷ்கிரிய
மாய் அபரிணாமியாய் இருக்கும் பிரஹ்மத்திற்கு விகார
முண்டாக மாட்டாது. நிட்களமென்னும் நிட்கிரிய
மென்னும் சாந்தமென்னும் நிரவத்யமென்னும் நிரஞ்
சனமென்னும் பிரஹ்மத்திற்கு ஸ்வரூபம் சுருதி யுத்தி
களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுளது. ஆதலால் பிரஹ்மமா
னது கருமத்தா லொருபொழுதும் சாதிக்கக் கூடிய
தன்று. கருமத்தா லடையக்கூடிய தெல்லாம் அநித்
தியம். பிரஹ்மமோ நித்தியம். கருமத்தாற் சம்பாதித்
கப்பட்டிருக்கு மித்தேகமுதலிய பிரபஞ்சம் எப்படி
நசிக்கின்றதோ அப்படியே புண்ணிய கர்மத்தா லடை
யப்படுகின்ற சுவர்க்காதி உலகங்களும் நாசமுள்ளன;
யாண்டு மநித்தியமாதற்குக் காரணம் கருமத்தா
லடைதலும் காரியரூபமாயிருத்தலும் என்பது சித்த

மாதலால் அரித்தியமான சுவர்க்கமுதலானவற்றில் தெரிந்தவன் யாவன் மோகத்தை யடைவன்! சகத்திற்குக் காரணமாய் வத்து நித்தியமென்பது எம்மதத்திற்கும் சம்மதமாம். சகத்தை லயம் செய்வது பிரஹ்மமென்று அடிக்கடி வேதம் விளம்புகின்றது. தோன்றப்பட்ட சமஸ்த சகத்திற்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் ஸ்வரூபமென்றும் அது சத்தியமென்றும் சகத்திற்குக் காரணமென்றும் சத்ரூபமென்றும் நித்தியமென்றும் வேதம் அதி ஸ்புடமா யுரைகின்றது.

கர்மத்தாலும் தனயராலும் தனத்தாலும் முத்தியை யடைதல் பொருந்தா தென்று வேதம் நேராகக் கருமம் முத்தி யேதுவல்ல வென்பதால் நிஷேதிகுகின்றது. பிரத்தியக் பிரஹ்மங்களுடைய ஸ்வரூபவிசார பூர்வகம் அவ்விரண்டு மொன்றுதா னென்று சாக்ஷாத் கரித்த ஞானத்தினாலே புருடனுக்குப் பரபிரஹ்மாத்ம பாவ ரூபமான முத்தி சித்திக்கின்றது. அஃதன்றி அம் முத்தியானது ஸ்நானங்களாலும் கீர்த்தனங்களாலும் செபங்க ளாலும் கிருச்சிர சாந்திராயணங்க ளாலும் யாகஜமதானங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்க ளாலும் உண்டாகாது. ஞானத்தாலேயே மோக்ஷம் உண்டென்று சுருதியாற் கூறப்படுகின்றது. முத்திக்குக் காரணமான ஞானம் யாதொன்றையு மபேக்ஷிக் காமல் சகலத்தையு நீக்கித் தான் மாத்திரங் காரணமா மென்று தேற்றமாகிய அவதாரணத்திற் கருத்தமாம். விவேகியாயும் விரக்தனாயும் பிரஹ்மஸ்வரூபமே நித்தியமென் றறிந்தவனாயும் அந்தப் பிரஹ்மமே தானாக வேண்டுமென்னும் இச்சை யுள்ளவனாயும் இருக்கின்றவனுக்குப் பஞ்சவிஷயங்களிலும் அவற்றிற்குச்சாதனமான கிரியைகளிலும் ஏன் ஆசக்தி உண்டாம்? அதலி

26 வேதாந்த சித்தாந்தசார 'சங்கிரகம்.

ஹல், அநித்தியமான சுவர்க்காதிகளுக்குச் சாதனமாகக் கூறிய நித்திய நைமித்திய ரூப சகலகருமங்களை யும் அவற்றிற்குச்சாதனமாயுள்ள ஸ்திரீ முதலான விடயங்களையும். பிரஹ்மபாவத்தை யிச்சித்துக்கொண்டிருக்கிற முமுட்சுவானவன் சுத்தமாய் விட்டுவிட வேண்டியது. இருகரங்கள் புருடனுக்குத் தனது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்கின்றன போன்று முமுட்சுவுக்கும் கர்மமும் சிரவணமும் ஞானத்தைச் சாதித்துத் தருவதில் யாது தடையுளது? எவ்வாறு தீபமானது தூண்டு வதினாலே நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்றதோ அவ்வாறு சிரவணத்தாலுண்டாகின்ற ஞானம் விஹித கர்மானுட்டானத்தால் நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கலாமே ! ஆதலால், கர்மத்தை யபேக்ஷித்த ஞானம் அல்லது கர்மம் ஞானம் என்னுமிரண்டும் சேர்ந்து முத்திக்குச் சாதனமென்று பூர்வவாதிகள் கூறுகின்றனர். முமுட்சுவுக்கு விஹித கர்மத்தியாகம் எவ்வாறு கூடுமென்று தெரியாதார் போல தெரிந்தோரும் சங்கிக்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில், கர்மத்திற்குப்பலம்வேறு சிரவணத்திற்குப் பலம்வேறு; கர்மத்திற்கு அதிகாரிவேறு சிரவணத்திற்கு அதிகாரிவேறு; இவ்வாறு அவ்விரண்டு சாதனங்களுக்கும் விலக்ஷணபலமு மதிகாரியுமா யிருக்கின்றன. அஃதெவ்வாறெனில்? கர்மத்தி லதிகாரமுள்ளவன் காமமுள்ளவன்; சிரவணத்தி லதிகாரியோ நிட்காமி. கர்மிக்கிலக்கணம் தனிகனாயுந் தேகத்திற் சக்தியுள்ளவனாயு மிருக்க வேண்டும். முமுட்சுவிற் கிலக்கணமோ கர்மத்தாலுண்டாகின்ற உலகங்கள் நைஸ்வரங்களென்று அதிகாரை யைவிடவேண்டும் என்பது முதலனவாம்; மேலகத்தி லதிகாரி சன்யாசி; கர்மத்திலதிகாரி கிரகஸ்தன். கர்மத்திற்குச் சாதனம் பாரியை; உபகரணங்கள் ஸ்ருக்

ஸ்ருவாதி மரப்பாத்திரங்கள். சிவணம் செய்பவன் குருவைத்தவிர வேறொரு சாதனமு மபேக்ஷிக்கவேண்டிய தில்லை. கர்மத்தால் மேலும் மேலும் அகங்காரம் விர்த்தியாகின்றது; சிவணத்தாற் பிரதி க்ஷணமும் அகங்காரம் நிவர்த்தியாகின்றது. கர்மசாஸ்திரம் பிரவிர்த்தியையுண்டுபண்ணுகிறது; ஞானசாஸ்திரம் நிவிர்த்தியை யுண்டுபண்ணுகிறது; இவைமுதலிய வேற்றுமைகள் அந்தந்தச் சாதனங்களில் அந்தந்த வதிகாரிக்கு ஒன்றற்கொன் றிருக்கின்றன. கருமிக்கும் ஞானிக்கும் பரஸ்பரம் ஒருபொழுது மபேக்ஷையில்லை. அவ்வாறே சாதனங்களான கர்மத்திற்குஞ் சிவணத்திற்கும் பரஸ்பரம் அபேக்ஷையில்லை. ஞானமானது மேலானகதியைத் தருகிறது; கருமமானது கீழான கதியைத் தருகிறது. அவ்வாறாக, இவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பரம் சகாயந்தான் யாதென்பொருட்டு? அல்லது இரண்டுந்தான் சேர்ந்து ஆகவேண்டுமென? எவ்வாறு அக்கினிக்குஞ் சருகினீட்டத்திற்கும் ஒளிக்கு மிருட்டும் ஒரு தேசத்தில் வாசம் சம்பவியாதோ அவ்வாறே ஞானத்திற்குங் கருமத்திற்கும் சகவாசம் சம்பவிக்காது. யாதொரு ஞானத்தின்முன்னே கருமம்சயம் பிரகாசத்தை யடைபாதோ அவ்வாறாய் கர்மமானது தனது விரோதியான ஞானத்திற்கு யாதுசகாயத்தைப் புரியும். விறகுமுதலானதாற் சொலிந்துக்கொண்டிருப்பினும் மிகுந்த அக்கினி எவ்வாறு ஸ்வயம்பிரகாசனாயிருக்கின்ற சூரியனுக்குச் சிறிதும் உபகரிக்கவேண்டியதில்லைபோ அவ்வாறே அனேகங்கோடி கருமங்களாலும் ஞானத்திற்குச் செய்ய வேண்டியது யாதொன்று மின்ற. அவ்வக்கினி தானே அணைந்து போவது போன்று கருமமும்தானே நசித்துப்

28 வேதாந்த சித்தாந்தசார் சங்கிரகம்.

போகின்றது. கரங்களிரண்டும் ஒருகர்த்தாவை யாசிர
யித்துக்கொண்டு கருமத்தில் அதிகிருதங்களா யிருப்ப
தால் அவைகள் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது யோக்கியம்
(பொருந்தும்). அவ்வாறு கர்மத்திற்கும் ஞானத்திற்கும்
கர்த்தா பின்னமா யிருப்பதால் சகயோகம் பொருந்
தாது. கர்மமானது கர்த்தாவால் செய்யவாவது செய்
யாதிருக்கவாவது செய்விக்கவாவது கூடும். அவ்வாறு
வஸ்து ஞானமானது ஒருபொழுதுங் கருத்தாவின்
சுவாதீனமன்று. எவ்வாறு வஸ்துவோ அவ்வாறே
ஞானமானது பிரமாணத்தால் உண்டாகின்றது. அது
கர்மத்தையாவது யுக்திசாமர்த் தியத் தை யாவது
சிறிது மபேக்ஷிக்கிறதில்லை. ஞானமானது வஸ்துதந்
திரமாயிருந்தால் சம்சயமுதலியன உண்டாக லாகாது;
அவ்வா றுண்டாவதால் ஞானம் வஸ்து தந்திரமன்
றென்று தெரிந்தவர்கள் சங்கிக்கத் தேவையில்லை.
சுருதிப் பிரமாணமன்றியி லிருக்கிற சம்சயமானது
வாஸ்தவமன்று. வேதப் பிரமாணத்தாற் பிரசித்தமா
யிருக்கிற ஞானம் வாஸ்தவந்தான். வஸ்துவானது
பரப்பிரஹ்மம்; அது நித்தியம், சத்தியம், நிச்சலம்,
வியாபகம்; அதன் ஞானமானது வேதப்பிரமாணத்தா
லுண்டாக வேண்டியதே த வி ர வேறொன்றையும
அபேக்ஷிப்ப தில்லை. எவ்வாறு உருவ ஞானமானது
கண் ணன்றா யிருந்தா லுண்டாகின்றதோ அவ்வாறு
சுருதிப் பிரமாணத்தால் வஸ்து ஞானம் யதார்த்தமா
யுண்டாம். எவ்வாறு புருடனுடைய நேத்திரமானது
உருவத்தை யறிகின்ற விடயத்தில் சாதனாந்தரத்தைச்
சிறிது கூட அபேக்ஷிக்க வில்லையோ அவ்வாறு சிர்வ
ணாதியா லுண்டாகின்ற ஞானமானது வஸ்துவைப்
பிரகாசிக்கின்ற விடயத்தில் கருமத்தை அபேக்ஷிக்கிற

தில்லை. கர்த்தாவின் அதீனமாகுங்கருமம், கருமத்தின் அதீனமாகுஞ் சுகதுக்க பலன்கள், வேதாதீனமாகும் ஞானம், மாயையின் அதீனமாகு மிச்சகத்து. வித் தையு மவித்தையுஞ் சேர்த்துப் பரஸ்பரம் உபகார முள்ளதாய்ச் சொல்லியிருப்பது நல்ல கருமத்தையும் உபாசனையையுமே தவிர ஆன்மஞானத்தையுங் கருமத் தையுஞ் சேர்த்து ஓரிடத்திலுஞ் சொல்லவில்லை. நித் தியா நித்திய பதார்த்தஞான மில்லாதவனும் இவ்வுல கிலும் லோகாந்தரத்திலும் மாலை சந்தன வனிதாதி விடயானுபவ ஆசையுள்ளவனும் உபரதி யடையாத வனு மாயவன் யாவனோ அச்சடனுக்குத்தான் வேதத் திற் கருமம் விதிக்கப்பட்ட டிருக்கிறதே தவிர எவ் வாசையுமற்று முத்தியில் இச்சையுள்ளவனும் பரமா னந்தத்தை வேண்டிக்கொண் டிருக்கும் புத்தியுள்ள வனுமாய புருடனுக்கு விதிக்கவில்லை. மோக்ஷச்சை யால் எந்தத்தினத்தில் விரக்தியடைகின்றானோ ஆத் தினத்தே அந்த முமுட்சுவான புருடனுக்குச் சன்னி யாசம் விதிக்கப்பட்ட டிருக்கிறது. அவ்வாறே உத்தம மான வேதஞ் சொல்லுகின்றது. ஆகையினால், புத்தி மான்களால் இச்சந்நியாசமானது பிரமாணசித்தமென் பதாய் மனத்தின்கண் ணிச்சயிக்கத் தக்கது. சர்வஞ் ஞானயிருக்கிற பகவானும் ஆத்மசாக்ஷாத்கார சாதனங் கள் வேதம் தபசுமுதலியன அல்லவென்று நிஷேதித் தருளியிருக்கின்றார். பிரவர்த்தி மார்க்கத்தையும் நிவர் த்தி மார்க்கத்தையும் வேதம் விளம்புகின்றது. பிர வர்த்தியால் பிராணி பந்தத்தை யடைகின்றான்; நிவர்த் தியால் முத்தனாய் விடுகின்றான். மூடனா யிருக்கப்பட்ட வனுக்கும் கட்டுப்பட்டுக் கட்டப்படுவது யாண்டும் சம் மதமில்லாததால். மோக்ஷத்தில் இச்சை கொண் டிருக்

30 வேதாந்த சித்தாந்தசார சங்கிரகம்.

கிறவர்கள் நிவர்த்தியென்னும் கர்மசன்யாசம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். ஞானமுங் கருமமும் சேர்ந்து ஓரிடத்தி லிருக்கவொண்ணாது; ஆதலால் ஞானத்தி லிச்சையுள்ளவன் கருமத்தை விட்டுவிட வேண்டும். இஷ்டசாதன புத்தியால் ஒருவஸ்துவைக் கிரகித்து அதிலனர்த்தத்தை யறிந்தானே யானால் எவன்றும் பின்னரும் அவ்வத்துவை விரும்புவன். உபரதியென்னும் சப்தத்திற்கு முன்கண்ட விடயவிருத்திகளினின்றும் ஒழிவதுதான் நருத்தம். அந்த உபரமமென்பது விருத்திபேதத்தால் முக்கிய மென்றுங் கௌணமென்று மிரண்டுவிதமாம். அவ் விருவகையிற் சித்தத்தினது திருசிய விருத்திப் பரித்தியாகமே முக்கியமாம்; சிவணத்திற் கங்கமாய கருமசன்யாசமே கவுணமாம். புருடனுக்கு முக்கியோபரமம் சித்திக்கும் பொருட்டு அதனங்கமாய கவுணோபரமத்தை அவசியமாசிரயிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அங்கயீனமாயிருந்தால் பிரதானம் சித்திக்கமாட்டாது. இஃபர விடயங்களினின்றும் விரக்தனாய்ச் சந்யசித்துக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு விஷயசுகத்தில் விரக்தியில்லாதவனுக்குச் சன்யாசமானது அயோக்கியன் செய்யும் யாகம் போன்று நிஷ்பலமாகும். சன்யாசித்துக்கொண்டியதியானபின் முன்னிருந்த அந்தவந்த விடயங்களை மனதினைக்கக்கூடாது. அதை ஸ்மரிப்பதால் யதிக்கு நின்றதையே உண்டாகின்றது. ஆதலால் அதை அவசியம் ஸ்மரிக்கக் கூடாது.

(5.) குருவாக்கியத்திலும் வேதாந்த சாஸ்திரத்திலும் மெய்யென்னும் நிச்சயபுத்தியாதொன்றுண்டோ அதுவே முத்திசித்தியின் முக்கியகாரணமான சிரத்தையாம். சிரத்தையுள்ள சற்புருடர்களுக்குத்தான் சொல்

லப்பட்டிருக்கும்புருடார்த்தம் சித்திக்கும்;மற்றையர்க்குச் சித்தியாது. பரமார்த்த தத்துவ ரூபம் அதிசூட்சுமமா விருப்பதால் இதிற்சாதுவே சிரத்தை வைவென்று சுருதி சொல்லுகின்றது. சிரத்தை யில்லாதவனுக்கு நல்ல காரியத்திற் பிரவர்த்தி வரமாட்டாது. பிரவிர்த்தி யில்லாதவனுக்குச் சாத்தியமான கதியினது சித்தி புண்டாகாது; அசிரத்தையாற் கெடுக்கப்பட்டுத்தான் உலகத்தில் யாவரும் சம்சாரமாகின்ற மகாசமுத்திரத்தில் முழுகுகின்றார்கள். புருடனானவன் தெய்வத்தி னிடத்திலும் வேதத்தி னிடத்திலும் குருவி னிடத்திலும் மந்திரத்தினிடத்திலும் தீர்த்தத்தினிடத்திலும் மகாத்மாக்களிடத்திலும் வைத்தியனிடத்திலும் எவ்வாறு எவ்வாறு சிரத்தையைக்கின்றானோ அவ்வாறு அவ்வாறுதான் பலம்சித்திக்கும். சத்தியமாயிருக்கின்றவஸ்துவொன்று நிச்சயமாயுண்டென்றே யறியவேண்டும். அந்தவஸ்து நிச்சயமானது சாஸ்திரத்திலுள்ள சிரத்தையாற்றான் உண்டாகவேண்டும். ஆகையினாலே, குரு வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சிரத்தையை நன்றாகச் சம்பாதித்துக் கொள்ளத்தக்கது. சிரத்தையுள்ள முழு ட்சுவிற்சுத் தான் முத்தியாகிய பலம் சித்திக்கும்; வேறொருவனுக்குஞ் சித்திக்காது. மெய்சொல்வது புருடனுக்குச் சிரத்தை புண்டாவதின் காரணமாம். வேதம் பரமேஸ்வர வாக்கிய மானதால் மெய்யென்பதிற் சம்சயமில்லை. சீவன்முத்த னானவன் ஈஸ்வர ரூபமான படியால் குருவின் வாக்கும் ஈஸ்வரன் வாக்கைப் போன்றதே. ஆதலால், குரு ஈஸ்வர வாக்கியங்களில் புத்தி மான்களுக்குச் சிரத்தை சித்திக்கின்றது.

(6.) வேதத்தாற்சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸ்திரமாயறிவதற்காகப் புத்திமானாலே எகாவது தெரிந்த

32 வேதாந்த சித்தாந்தசாரு சங்கிரகம்.

வஸ்துவினிடத்திற் சித்தத்தைச் செவ்வனே நிலை
நிறுத்துவது சமாதான மென்று சொல்லப்படும். சித்
தஞ் சாத்திபமாய வத்துவில் ஆசக்தி யுத்தமாயிருப்
பதே புருஷார்த்தம் சித்திக்கின்றதற்கு முக்கிய கார
ணம். அவ்வாறின்றி, மனது சிறிது அஜாக்ரதையை
யடைந்தாலும் சாத்திபம் சித்திக்கமாட்டாது. புருஷ
யத்தினமும் வீணாப்பீபோம். வேடனானவன் எவ்வாறு
மனங் கண் கைவில் பாணம் இவைகளை ஒரேகுறியாய்
வைத்து இலக்ஷியத்தைப் பேதிக் கின்றானோ சிறிது
அஜாக்ரதையா யிருந்தாலும் பாணப்பிரயோக மெவ்
வாறு வீணாப் போமோ அவ்வாறே முத்தி சித்திப்ப
தற்குச் சித்தசமாதானமே முக்கிய காரணமா யிருப்ப
தால் முமுட்சுவானவன் எப்பொழுதுஞ் சித்த சமா
தானத்தைச் செய்வேண்டும். அச்சித்த சமாதானத்
திற்கு விடயங்களிற் றீவிர வைராக்கியமும் பிரஹ்மா
னந்தத்தில் மகத்தான ஆசைகொள்வது மாய இவ்
வீரண்டுங் காரணங்களாம். வேதமானது பிரஹ்மசார்ய
முதலான வற்றை முக்திக்குப் பகிரங்க சாதனங்க
ளாகவும் சமாதிசட்கத்தை அந்தரங்க சாதனமாகவும்
சாற்றுகின்றது. பகிரங்க சாதனத்தைக் காட்டிலும்
அந்தரங்கசாதனம் பலவாணானதினாலே முமுட்சுவுக்கு
ஆந்தரமான சமாதி சட்கம் அவசியம் வேண்டியது.
அந்தரங்க சாதனமில்லாத முமுட்சுவிற்கு கிரவணம்
கோடி ஆவிர்த்தி செய்யினும் போர் செய்பவனுக்குத்
தேரீயமில்லாமற்போனால் அனேக அஸ்திரங்களிருந்
தாலும் எவ்வாறு வெற்றியுண்டாகாதோ அவ்வாறு
மோகூஞ் சித்தியாது.

(iv.) பிரஹ்மாத்மைகத்வ ஞானத்தால் வித்துவானை
வன் சம்சார பாசபந்தத்தை நீக்குகொள்ள இச்சிப்ப

தால் அவனுக்கு முமுட்சுவென்று பெயர் சொல்லப்படுகின்றது சமஸ்தசாதனங்களுக்குள் முமுட்சுதை மூலசாதனமாகும். மோக்ஷத்தி லிச்சையும் அதிற் பிரவிர்த்திபு மில்லாதவனுக்குச் சிரவண மெவ்வாறுண்டாம்? பலமான முத்திதா நெவ்வாறுண்டாம்?

அந்த முமுக்ஷு த்துவமானது தீவிரமென்றும், மத்திமமென்றும், மந்தமென்றும், அதிமந்தமென்றும் நான்கு வகைத்து.

1. அநேகவித தாபத்திரயங்களாற் றபிக்கப்பட்டு அதனாலலைவடைந்த மனதுள்ளவனுமா பெல்லாச் சம்சாரத்தையும் அனர்த்தமென்னும் புத்தியால் விட்டு விடுவதுதான் தீவிர முமுட்சுத்துவ மாம்.

2. தீவிரமாயிருக்கிற தாபத்திரயாதிகளைப் பார்த்தும் புத்திர களத்திரர்களைத் தியாகம்பண்ணமாட்டாதவனாயிரண்டு விதத்திலும் மனதிற்கு அலைவுண்டாவதுவே மத்திம முமுக்ஷுத்துவ மாம்.

3. மோக்ஷத்திற்கு யின்னுங் காலமிருக்கின்றது; இப்போதெனக்கு யாதவசரம்? போகங்களை யெல்லாமனுபவித்துச் செய்யவேண்டிய வெல்லா வற்றையெஞ் செய்துமுடித்துப் பின்பு மோக்ஷத்திற்காக முயற்சி செய்பப் போகிறேனென்று புத்தியுண்டாவது தான் மந்த முமுக்ஷுத்துவ மாம்.

4. மார்க்கத்திற் சென்றுகொண் டிருப்பவனுக்கு இரத்தின மகப்படுவது போன்று மோக்ஷமானது நமக்கு லபித்தால் அப்போது கிருதகிர்த்தியினாலேன் என்று புத்திஹீனத்தாற் சிந்திப்பதே அதிமந்த முமுக்ஷுத்துவ மாம்.

அனைக ஜன்மங்களில் தபசிஞாலே ஈஸ்வரனை
பாரதித்து அதனால் மனோமலங்களை வேறுடன் களைந்
தவனும், சாஸ்திரங்களை யறிந்தவனும், குணதோஷங்
களை பற்றந்தவனும், எந்த போக்கிய வஸ்துக்களிலு
பாசபற்றவனும், நித்தியா நித்திய பதார்த்தங்களை
பற்றந்தவனும், முக்தியிலாசை யுள்ளவனுந், திடமான
யாத முள்ளவனுமானவன் அக்கினியாற் றபிக்கப்பட்ட
மாத்திரத்தைக் கரத்தாலெடுத்தவ னெவ்வாறு விளை
யிலெய்ந்துவிடுவனோ அவ்வாறு தீவிர மோக்ஷவிச்
சையாலில்லமுதலானவற்றை விட்டுவிடுவன். அவனை
குருகினனுக்கிரஹத்தாலுடனே சம்சார சாகரத்தைத்
தான்வென்.

எப்பருடன் தீவிரமுமுகூழுவாக விருக்கின்றானோ
மனத்தேகமுள்ள பொழுதே முத்தனாவன்; மத்திம
முமுகூழ்த்துவமுடையவன் மறு ஜன்மத்தில் முத்
திரபபடவன்; மந்த முமுகூழ்த்துவ முள்ளவன்
புகார்த்தத்தில் முத்தனாவன்; அதிமந்த முமுகூழ்த்
துவ முள்ளவன் கற்பகோடிகாலத்தினு முத்தியடை
பான்.

பிராணிக்கு மனுஷிய ஜன்ம மதிதூர்லபம்;
அதிலும் புருஷனாய் ஜனிப்பது மிகவுந் தூர்லபம்!
அதிலும் விவேகமுண்டாவது மஹாதூர்லபம்; இவ்வாறு
மிக்க தூர்லபமான மனிதத்தன்மை, புருடத்தன்மை,
விவேகத்தன்மை பென்னு மிம்முன்று தன்மைகளைபு
ழைந்த மஹாத்மாவானவ் னுடனே விரக்தனாய் முத்
திரபபடையும் பொருட்டு முயற்சிக்கவேண்டும். புத்
திர மித்திர மனைவியாரதியால் ஜன்மந்தோறும் சுகங்
களைப் புருடனடைந் திருக்கின்றனன். ஆனால்,

மனுஷியத்தன்மைமயம், புருஷத்தன்மைமயம், விவேகமு. மடைதலன்றோ அருமை; மிகவுந்துர்லபமான மனுஷிய ஜன்மத்தையும் புருஷ சரீரத்தையும் சதசத் விவேகத் தையும் அடைந்தும் இவ்விஷயசுகத்திற்குள்ளே ஆசை யுள்ளவனுய்க் காலத்தைக் கழிப்பானே லந்த புருடா தமனான தூர்ப்புத்தியுடன்கூடியவனது ஜன்மம் நிந்திக் தக் கத்கதே. நாய் பன்றி கழுதை இவைகளுங் கூடச் சாப்பிடுகின்றன. சாப்பாடு அவைகளுக்கு மகப்படுவத னாற் பசியைத்தீர்த்துச் சந்தோஷிக்கின்ற எவர்களு டைய மனோவிருத்தியானது அவைகளுக்குச் சமான மாக விருக்கின்றதோ வவர்களுக்கு மவைகளுக்கும் வேற்றுமை யென்னை? எதற்குள் வியாதியான திவனைப் பற்றவில்லையோ, எதற்குள் வயோதிகமான திவனைக் கிட்டவில்லையோ, எதற்கு ளிவனது புத்தி தடுமாற்றங் கொள்ள வில்லையோ, எதற்குள் இவனுக்கு மரணம் நேரிட வில்லையோ அதற்குள் சுவஸ்தனா யிருக்கிற காலத்திலேயே விவேகமுள்ள புருடனானவன் சாரத் தைக் கிரஹித்துச் சம்சாரபந்தத்தை விடுவித்துக் கொள்ளச் சிங்கிர முயற்சிக்கவேண்டும்.

தேவதைகள், இரூபிகள், பிதூர்க்கள், மனுஷியர்த ளாகிய இவர்களுடைய கடன் விடுத்தவர்களுலகிற் கோடிபேர்க ளுளர். சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபட் டவனெவனோவவனோருவனோ பிரஹ்மக்ஞானியாவன். அவ்வாறாய் பிரஹ்மக்ஞானி திரிவிதபலகத்தினுமரிது. உள்ளே யிருக்கின்ற மனோபந்தந்தால் கட்டுப்பட்டிருக் கின்றவனுக்கு வெளியில் தேவாதிகளா லுண்டாயிருக் கும் பந்தவிமோசனத்தா லென்னசுகமுண்டாம்? ஆதலி னால் ஐட்பந்த விமோசனத்தின்பொருட்டு சமர்த்தனா லெத்தனஞ்செய்யப்படுந் தீவிர மோசனவிச்சையானது

42 வேதாந்த சித்தாந்தசார்ச்சங்கிரகம்.

பொழுதாவது எதார்த்தமா யுன்னொற்கண்டதுண்டோ
சொல்வாய். எல்லாஜனங்களாலும் அனுபவிக்கப்பட்ட
தாயும் பிரத்தியக்ஷமாயும் இருக்கு மிப்பிளபஞ்ச
மானது விசாரியாததால் மோகத்தை யடைந்த வுன்
னால் எவ்வாறு பொய்யாமென்று சங்கிக்கப்பட்டது
பொருந்தாது. கோட்டானுக்குப் பகலில் இருளானது
பிரத்தியக்ஷ சித்தமாயினும் அஃதெவ்வாறு எதார்த்த
மாகாதோ அவ்வாறே அஞ்ஞானிக்கு மயக்கத்தால்
தோன்றும் பதார்த்தம் யதார்த்தம் போன்றிருப்பினும்
புத்திமான்களுக்குப் பொய்யென்பதிலியாதையம்? நேத்
திரத்தினால் பிரத்தியக்ஷமாய்க் குடமென்று பெயர்
வழங்கு மோருருவந் தோன்றினும் விசாரித்து நோக்
குங்கால் குடமென்பதில்லவே யிலலை. யானுளதெனில்,
அவ்விடத்தில் கடவிலக்ஷணமான மண்ணையாம். சூரிய
மண்டலமானது சாஸ்திரத்தால் லக்ஷம் யோசனை
விஸ்தீரணமென்று சொல்லப்படினும் நேத்திரத்திற்கு
ஒரு ஒட்டையளவு உள்ளதென்று தோற்றுகின்றது.
இவ்வாறு இந்திரியப் பிரத்தியக்ஷமானது சாஸ்திரத்
தால் கண்டிக்கப்படுதலி னிந்திரியப் பிரமாணம் நிச்சய
மற்றதேயாம். ஆதலினு லுன்னிடத்தில் மயக்கத்தாற்
றோற்றும் இவ்வுலகைப்பொய்யாகவே அறிவாய்; உண்
மையென்று எண்ணவே வேண்டாம்.

நீ சாக்ஷாத் சுகஸ்வரூபமான பிரஹ்ம மாகவே
யிருக்கின்றாய்; உன்னைக்காட்டிலு மதை யன்னியமாகப்
புத்தியி னிணையாதே; விசாரித்து நோக்குங்கால் பர
ப்ரஹ்மமானது தானாகவே விளங்குகிறதே தவிர உஸ
கங்களுக்குள்ளாவது பர்வதக்குகைக்குள்ளாவது சாஸ்
திரங்களுக்குள்ளாவது காண் பரம்பரைக் குள்ளாவது
இருக்கின்ற தாகக்காணப்படவில்லை. மூடபுத்தியுடையவ

ஞானவன் தனக்குட்டானாக விளங்குகிறதத்துவ சொரு
பத்தை யறியக் கூடாமல் சாஸ்திரங்களில் பிரஹ்மத்
தைத் தேடுகின்றான்; இது இடையஞானவன் மன்
கழுத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆட்டுக்குட்டியை
நினைவில்லாமல் கூபத்தின் கண் குனிந்து தேடுகின்றது
போல மூடத்தன்மையேயாம். தனது சொருபத்தை வேறா
யும்பரமாத்மாவை வேறாயும் நினைத்துத் தன்னாத்மாவை
மறுபடியும் பாஹியமாயிராநின்ற அன்னமபாதி கோசங்
களிற் பண்டிதனாற் றேடப்படுகின்றது. வஸ்துவின்
றத்துவத்தை மறந்து வஸ்துவினிடத்தில் அவஸ்து
வையு மதனதுதர்மங்களை யு மத்தியாரோபித்து வாளா
துக்கிக்கின்றான். ஆத்மா இது அநாத்மா இது என்னும்
விவேகத்தை யாம்பொல்ல ஆதரவோடுங்கேட்பாயாக.
அதைச் கேட்டுணர்ந்தவ னனாத்ம பந்தத்தினின்றும்
விடுபடுவன். இந்தப்பிரகாரம் பூரீகுருவானவர் கூறிச்
சிவியனைத் தனதபி முகப்படுத்தி யத்தியாரோப அப
வாதக் கிரமமாகநிஷ்பரபஞ்ச வஸ்துவை வெளியாக்கிச்
சாஸ்திரத்தால் பிரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்ற மார்க்
கத்தால் நன்றாகத் தத்துவத்தைத் தெரியக்கூறுகின்றார்.
அதன்விபரமானது யாவர்க்கு முபகாரமாயீண்டுக்காண்
பிக்கப்படுகின்றது. சர்ப்பா பாவத்தோடு கூடிய பழுதை
முதலானவைகளில் சர்ப்பமென்று பி ர மி ப் ப து
போன்று வஸ்துவினிடத்தில் அவஸ்துவை ஆரோ
பிப்பது அத்தியாரோபமாம். வஸ்துவென்பது சத்தி
யக்ஞானானந்த லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரப்ரஹ்மந்
தான். அதன்கண் இவ்வுலகான தாரோபிக்கப்பட்டு
ஆகாயத்தி னீலவர்ணம்போற் றேன்றுகின்றது.

யாதொரு ஞானத்தால் எவ்வுஞ்ஞானநாசங்காணப்
படுகின்றதோ உலகாதி காரியத்தோடு கூடியது மசத்து